

Intervju med Rosalie Göteborg, intervjuperson nr 13

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:50:06

Datum: 2018-05-14

Intervjuare: Ida Rådegård

Plats: Sarauws rum, Ostindiska huset

Tid: 13.00 – 14.00

Intervju med Rosalie Göteborg

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:00]: Nu är den igång. Då ska jag säga för protokollet att det är jag, Ida Rådegård, som intervjuar

Talare 1: Rosalie Göteborg

Intervjuare 1: Rosalie Göteborg, till Göteborg berättar. Så tänkte jag att vi börjar med om du berättar lite om vart du bor och vem är du?

Talare 1 [00:00:17]: Ja, jag är uppvuxen i Majorna, född '94. Jag, och jag är med i allt möjligt, jag är med i Staden vi vill ha, Ung Referensgrupp, Göteborg 2021, det här med jubileumsarbetet.

Intervjuare 1 [00:00:36]: Mm.

Talare 1[00:00:37]: Jag har startat, tillsammans med två andra, NPF-ninjas.

Intervjuare 1[00:00:43]: Jaha. Och vad innebär det för någonting?

Talare 1[00:00:45]: NPF står för neuropsykiatriska funktionsnedsättningar,

Intervjuare 1[00:00:49]: Ah.

Talare 1[00:00:50]: ...det som, som inte syns. Som är, ja, neurologiskt.

Intervjuare 1[00:00:54]: Mm.

Talare 1[00:00:56]: Man brukar prata om ADHD och asperger och dyslexi och lite annat.

Intervjuare 1[00:01:02]: Mm.

Talare 1[00:01:04]: Ja, och vi, eller det är jag och två mammor till barn med NPF. Jag är ju där som barn. Och, vad heter det. Jag tycker väl att skolan är hemsk, egentligen.

Intervjuare 1[00:01:29]: Går du i skolan nu? Eller?

Talare 1[00:01:31]: Nej, jag har ganska nyligen gått klart gymnasiet, jag gick gymnasiet på fem år, och genom hela min skolgång så har jag fått bristande anpassningar, eller inga anpassningar alls.

Intervjuare 1[00:01:43:]: Hm.

Talare 1[00:01:46]: Jag var också dem som gick sista året med det här VG, MVG, G systemet. Och det gjorde att, när jag väl blev arbetsskadad i gymnasiet, så, så kunde inte jag ta ett ledigt år, utan jag var tvungen att fortsätta för att när de ändrade betygssystem och sådant så, så ändrade de kurserna och då hade jag varit tvungen att gå om allt igen.

Intervjuare 1[00:02:19]: Okej.

Talare 1[00:02:20]: För att det inte liksom, fungerade tillsammans.

Intervjuare 1[00:02:22]: Ja. Men arbetsskadad, så du, eller?

Talare 1[00:02:25]: Ja. Arbetsskada.

Intervjuare 1[00:02:26]: Vad innebär det? Om du vill berätta.

Talare 1[00:02:29]: Ja.

Intervjuare 1[00:02:29]: Och säg till när som helst om jag frågar nånting som du tycker är konstigt eller, inte vill svara på.

Talare 1[00:02:34]: Jag berättar allt. Arbetsskada. Jag har haft migrän sedan jag gick i fyran. Då, typ två gånger om året. När jag började på gymnasiet så hade jag migrän ungefär, så en migränattack för det är lite olika, man kan vara påverkad av migrän längre än själva attacken är. Då var jag påverkad av migrän, eller hade migrän, attack en gång i veckan. Och sedan efter, när jag slutade på gymnasiet, så hade jag det varje dag. Jag blev påverkad av det varje dag. Jag har dyslexi, ADHD och nyligen fick jag veta att jag har asperger också. Vilket jag misstänkte länge. Vi är flera i familjen som har olika diagnoser.

Intervjuare 1[00:03:35]: Mm

Talare 1[00:03:37]: Det är ju ärftligt, så.

Intervjuare 1[00:03:45]: Hur kändes det att få den diagnosen då?

Talare 1[00:03:48]: Det var jätteskönt. Att jag fick en aspergerdiagnos innebär att jag kan söka hjälp på ett annat sätt, för har man asperger så ingår man i LSS, Lagen om Stöd och Service.

Intervjuare 1[00:04:04]: Mm.

Talare 1[00:04:07]: Men jag, jag är uppväxt i en liten trea, sex pers, i Majorna. Pappa

jobbade inom hemtjänsten och mamma sjukskriven. Sedan jag var fem. Och det är inte lätt.

Intervjuare 1[00:04:26]: Nej.

Talare 1[00:04:27]: Men egentligen var inte problemet där, utan egentligen var problemet allt i skolan.

Intervjuare 1[00:04:31]: Mm.

Talare 1[00:04:35]: När jag började på gymnasiet, då blev jag kompis med, kompisar med, fem, fem andra personer, alla hade varit mobbade. Inklusivt jag. Så... Ja.

Intervjuare 1[00:04:50]: Vilket gymnasium gick du på?

Talare 1[00:04:51]: Burgården. Utbildningscentrum. Den inriktningen... vad säger jag... Barn och fritidslinje, inriktning på förskola.

Intervjuare 1[00:05:02]: Okej. Får man någon, liksom, titel efter det här, kan man jobba på förskola efter den linjen, eller hur funkar det?

Talare 1[00:05:11]: Det är högskoleförberedande. Vilket gör att jag kan inte kalla mig barnskötare, men jag har utbildning för barnskötare. Jag får kalla mig barnskötare först när jag jobbar. Tagit jobbet som det.

Intervjuare 1[00:05:26]: Mm. Okej.

Talare 1[00:05:27]: Nu har de gjort om utbildningen så att det är en yrkesutbildning. Så de kan kalla sig barnskötare med en gång.

Intervjuare 1[00:05:35]: Okej.

Talare 1[00:05:37]: Mm, det är lite, nesligt (?).

Intervjuare 1[00:05:40]: Ja. Är det det du skulle vilja jobba med? Eller jobbar du med någonting nu, förresten?

Talare 1[00:05:43]: Eh, jag har rehabilitering. Jag har haft det i ungefär tre år. Och...

Intervjuare 1[00:05:53]: Det var ett bi som kom.

Talare 1[00:05:58]: Ja. Trött. Jag är trött.

Talare 1[00:06:02]: Jag, ja, jag går till... Jag har aktivitetsersättning för nedsatt arbetsförmåga.

Intervjuare 1[00:06:10]: Mm.

Talare 1[00:06:12]: Det är den sjukskrivningen man kan få när man inte har arbetat.

Intervjuare 1[00:06:16]: Mm.

Talare 1[00:06:18]: Och, ja den första rehabiliteringen jag fick, det var den jag skaffade mig själv, att vara med i Staden Vi Vill Ha. Vilket är liksom, för min psykiska hälsa.

Intervjuare 1[00:06:29]: Mm. Kan du berätta lite mer om Staden Vi Vill Ha, vad det är för nånting?

Talare 1[00:06:34]: Ja. Det är ett medborgar, en medborgarorganisation, av medborgare, för medborgare. Jag gick med i det, när de höll en medborgarstämma. Det var inför förra, förra valåret.

Intervjuare 1[00:06:58]: Mm.

Talare 1[00:07:01]: Medborgarstämman, där vi var 200 pers, medborgare, alla möjliga, som satte oss i olika grupper, såhär beroende på tema, och så tog vi fram olika förslag, och jag var direkt kritisk. Men jag, jag fick god respons på det. Och så undrade jag vilka som var kärngruppen, liksom. Som höll i det. De verkade inte helt klara på vilka som var kärngruppen, men till slut fick jag svar. Då fattade de väl att det är viktigt att kunna svara på det.

Intervjuare 1[00:07:33]: Mm.

Talare 1[00:07:36]: Sedan har de, eller i alla fall hade, de... en, en gång i månaden så träffades de på organisationsmöten, och så hade de liksom en till medborgarstämma och så en stämma, eller, politikerdialog, såhär, så politiker kunde uttrycka sig vad de tyckte om förslagen och så. Och jag var engagerad i skola och skrev skolförslaget.

Intervjuare 1[00:08:01]: Mmm.

Talare 1[00:08:03]: Och det har skrivits en medborgaragenda, som bland annat har lämnats in till kommunfullmäktige. Och jag fick lära mig allt möjligt när jag fick kontakt med Staden Vi Vill Ha, för det är så olika människor, och de har koll på allting... Bland annat Arne, jobbar med något som man kallar för HASSP.

Intervjuare 1[00:08:27]: Mm.

Talare 1[00:08:28]: Holistic Association Social Science Park.

Intervjuare 1[00:08:30]: Okej.

Talare 1[00:08:32]: Ja det finns ju olika Social Science Park här i stadsdelen.

Intervjuare 1[00:08:35]: Mm.

Talare 1[00:08:38]: Och han vill ha en holistisk, och att liksom alla ska vara med.

Intervjuare 1[00:08:41]: Okej.

Talare 1[00:08:42]: Det är ofta problem att civilsamhället inte får vara med, och man vet inte riktigt vad definitionen av civilsamhället är, så medborgarna kommer i vilket fall inte med. Föreningar kan komma med, men de säger inte samma sak som medborgare skulle säga.

Intervjuare 1[00:08:59]: Mm.

Talare 1[00:09:01]: Dessutom, om man är så sjuk som jag har varit, och fortfarande är egentligen, så orkar man, man orkar inte ta sig iväg till saker. Det är.. Jag har lärt mig i och med att jag har gått i skolan. I gymnasiet, jag var på väg och hoppa av fyra gånger. Och jag har den, den dramaten jag har med mig idag är, det är min skolväska från början.

Intervjuare 1[00:09:30]: Mhm.

Talare 1[00:09:32]: Det är, det är ganska mycket saker att ha med sig till skolan.

Intervjuare 1[00:09:36]: Mm.

Talare 1[00:09:37]: Och jag behövde ha med mig mediciner, kosttillskott och sådana saker också. Keps för sol, ljuskänslig och extra vatten och...

Intervjuare 1[00:09:49]: Kändes det... Hur kändes det och, och ha en dramaten som skolväska då?

Talare 1[00:09:54]: Det var... tungt. Det var ju lite lätt, alltså jag använder den ju för att det inte belasta min rygg och belasta kroppen. Och sedan var det lättare i och med att jag fick hiss kort någon gång i mitten i skolan, på gymnasiet. Så det var ju skönt. Men sedan är det så himla mycket att plocka med sig, så där varje dag göra en såhär, göra-listor på allt jag ska göra, allting jag ska ha med mig.

Intervjuare 1[00:10:26]: Mm.

Talare 1[00:10:29]: Och... Ja, jag var så arg... Jag kunde bli så arg när liksom en klasskamrat sa att jag har ont i huvudet, jag behöver ju gå hem, jag bara... Ska du gå hem? Har du ont i, lite ont i huvudet? Vad tror du jag har?

Intervjuare 1[00:10:46]: Ja. Kände du att du fick någon förståelse för hur du mådde?

Talare 1[00:10:50]: Ja, mina klasskamrater, mina, de kompisarna jag hade...

Intervjuare 1[00:10:54]: Mm.

Talare 1[00:10:55]: Dem fick jag ju verkligen förståelse för... av. Vad det nu heter.

Intervjuare 1[00:10:59]: Från.

Talare 1[00:11:00]: Från, ja.

Intervjuare 1[00:11:01]: Eller av, ja.

Talare 1[00:11:04]: För de hjälpte mig jättemycket. Speciellt en kompis, hon, hon brukade läsa upp läxor för mig och så, för att jag, hade läs- och skrivsvårigheter då, dyslexi. Och vi stöttade varandra. Ena stunden var jag mobbad, nästa stund var hon mobbad. Och så, när vi skulle skriva nåt så här, arbete om barn från 0-12 år, så hade inte jag gjort klart för jag alltid... Jag kunde, kommer nästan inte in. Den blev så där 90 % klar och sedan så sitter man där med 10 sista bara 'Jag vet inte hur jag ska göra.' Men jag fick kolla på hennes då, den hon hade gjort, och liksom hitta, försöka få en mall för, hur ska jag egentligen göra det här.

Intervjuare 1[00:11:58]: Det låter ju som nåt du skulle kunnat få från skolan, egentligen, tycker man.

Talare 1[00:12:02]: Ja. Alltså, det var ... på möten med personalen så var det jag som var pedagog. För en anhörig hade vi sju stycken SIP-möten.

Intervjuare 1[00:12:23]: Vad innebär ett SIP-möte?

Talare 1[00:12:24]: Det står för samordnad, individuell plan. Det är egentligen när... när allting skiter sig. Alltså då, då är det ofta, det är socialtjänsten, det är skola, det är vårdcentral, eller vården, och psykiatrin om man har kontakt med dem. Och även nätverkslaget var med, vilket är en ungdomssatsing eller så. Som ska hjälpa till då, och liksom ta kontakt för att liksom möten ska bli av och hålla i mötet och träffas. Jag var med på de flesta av de sju SIP-möten som en anhörig hade.

Intervjuare 1[00:13:09]: Mm.

Talare 1[00:13:10]: Och vi kom ingenstans. Alltså jag kunde sitta och säga att... För jag har läst på SOL, lagen om, nej vad heter det... socialtjänstlagen.

Intervjuare 1[00:13:24]: Mm.

Talare 1[00:13:25]: Jag har läst på den, själv. Efter att jag läste LSS i utbildningen. Och först då fattar man vad mycket man skulle kunna få för hjälp. Men vi fick aldrig information om det, inte ens av socialtjänsten som, som jag hade kontakt med sen det började strula i skolan. Inte... De har informationsskyldighet, men de berättar bara precis det de tror passar, och så passar det inte, och så blir man inte hjälpt av den hjälpen man får för att det har gått ett steg längre och de vet inte om det, och när det, när man väl får nästa, liksom grad av stöd, då har det kommit så pass långt att man behöver ytterligare... Det liksom... Ja...

Intervjuare 1[00:14:24]: Mm.

Talare 1[00:14:25]: Så, men, föräldrar med NPF, eller... Ja, de har ofta NPF de själva också, men... De som har barn med NPF, som har dem i skolan och så, de blir antingen helt

förtvivlade och upprörda och arga, eller så blir de det och så blir de specialister på att samordna. Och genom att jag har tagit kampen själv, det har inte mina tre syskon, ja en behövde det inte. Hen hade en specialpedagog som gick... hon, hon var först lärare, hos hen på lågstadiet, och så blev hon pedagog... Inte pedagog, specialpedagog, då för lågstadiet. Och sedan då hen började mellanstadiet, så blev hon det för mellanstadiet och så började hen i högstadiet, så blev hon det för högstadiet...

Intervjuare 1[00:15:19]: Så hon följde med just hen då?

Talare 1[00:15:22]: Ja, hela den klassen, hon följde med dem hela vägen. Så hen har ju inte behövt någon, liksom, extra stöd för så, för hen hade stödet. Men jag har tagit kampen själv. Och, det har blivit att jag har blivit väldigt bra på det också. Och, ja. Så, NPF-ninjas. Vi har mycket bra. Mycket bra att ge. Vi försöker få ordning, försöker få samverkan, social resursförvaltning. De har inte svarat oss än så länge, men vi har fått många andra bra kontakter.

Intervjuare 1[00:16:05]: Mm.

Talare 1[00:16:09]: Bland annat med, Johanneberg Science Park, och Business Region Göteborg har vi varit hos nyligen, och pratat. Se om vi kan...

Intervjuare 1[00:16:20]: Man märker att det finns ett starkt engagemang hos dig ändå.

Talare 1[00:16:25]: Ja. Jag... Alltså, jag har ju levt bland mörkertalen. Jag vet inte hur många min mamma har hjälpt. Sedan mår hon skit själv, men... Men, konstigt nog så får man energi då man hjälper andra människor.

Intervjuare 1[00:16:45]: Vad jobbade din mamma med innan hon blev sjukskriven?

Talare 1[00:16:48]: Hon var egentligen städerska, på Dalheimers hus.

Intervjuare 1[00:16:51]: Mm.

Talare 1[00:16:55]: Så det var inget märkvärdigt jobb, så. Sedan har ju hon, väldigt konstnärlig, och jag har musiker på båda sidor av min släkt. Och mina släktingar, de jobbar med allt möjligt.

Intervjuare 1[00:17:11]: Mm. Men är du född i Göteborg?

Talare 1[00:17:14]: Jag är född i Göteborg. Väldigt.

Intervjuare 1[00:17:18]: Väldigt, ja.

Talare 1[00:17:19]: Väldigt förankrad i Göteborg. Det hörs på mitt efternamn.

Intervjuare 1[00:17:22]: Ja, precis, Göteborg, det är ju, var kommer det efternamnet ifrån?

Talare 1[00:17:27]: Det var min farfar som utbildade sig till präst, och det var för många Helge Gustavsson. Så att han och en till som hette Helge Gustavsson, blev tillsagda att byta namn, någon av dem. Då tog han namnet Göteborg i efternamn. Så det var han som kom på det.

Intervjuare 1[00:17:49]: Var det av kärlek till Göteborg han tog det eller hur kom det sig?

Talare 1[00:17:52]: Det vill jag tro. Han kom ju från Göteborg. Men jag har inte pratat så mycket med honom.

Intervjuare 1[00:18:02]: Nej, spännande.

Talare 1[00:18:03]: Däremot vet jag väldigt mycket om honom. Mycket. Han var tydligen väldigt rolig.

Intervjuare 1[00:18:09]: Var han präst här i Göteborg också då?

Talare 1[00:18:11]: Ja, det var han. Och han blev, vad heter det... När det var krig så blev han inkallad att göra... ja han gjorde inte lumpen utan han jobbade som präst då istället, så han har varit lite överallt i Sverige.

Intervjuare 1[00:18:29]: Mm.

Talare 1[00:18:32]: Men har jobbat i Majornas missionskyrka. Tror jag. Det är i alla fall där min släkt har sina släkträffar efter jul.

Intervjuare 1[00:18:42]: Men hur kommer det sig att du bor kvar i Göteborg nu då, nu när du har... Skulle du vilja bo någon annanstans, så kan man säga?

Talare 1[00:18:52]: Jag kommer snart bo någon annanstans. Min fästman har fått jobb i Landskrona. Och jag har väl alltid velat, eller... Ja, från början ville jag väl bo i Göteborg, och egentligen vill jag väl det fortfarande nu också, men alltså... Jag ser så stora, gigantiska problem vart jag än går. I och för sig känner jag att jag vet hur man löser dem, men... Människor är inte lätta att ha att göra med.

Intervjuare 1[00:19:27]: I Göteborg?

Talare 1[00:19:29]: Överlag.

Intervjuare 1[00:19:30]: Ja.

Talare 1[00:19:32]: Jag har... för att själv må bra, så har jag lyssnat på själavård, en hel del. Jag lär mig mycket om människan. Jag är kristen, sen, sen jag var sju. Jag bestämde mig ett tag för att 'Nu ska jag inte tro på Gud'. Det tog en vecka. Sedan var jag helt övertygad. Ja.

Intervjuare 1[00:19:59]: Men Landskrona, alltså.

Talare 1[00:20:01]: Ja.

Intervjuare 1[00:20:02]: Det är ju en bit.

Talare 1[00:20:03]: Ja, det är det.

Intervjuare 1[00:20:04]: Har du bott någon annanstans än i Göteborg förut?

Talare 1[00:20:07]: Nej, det har jag inte.

Intervjuare 1[00:20:08]: Vad spännande.

Talare 1[00:20:09]: Japp, jag vet inte hur det går.

Intervjuare 1[00:20:13]: Men du, du nämnde för mig innan att du bodde på tre platser nu kan man säga?

Talare 1[00:20:17]: Ja.

Intervjuare 1[00:20:18]: Vad är det för platser?

Talare 1[00:20:21]: Majorna, är två stycken av platserna. Där jag är uppväxt, och några hållplatser bort, hos min mormor, för att, det var liksom inte hållbart och bo sex personer i en trea när, när jag började må så oerhört dåligt. Så att jag liksom klarade inte av ljud, ljus, lukt, liksom... Ingenting fungerade egentligen. Och jag liksom orkade inte ta för mig mat. Jag... det är inte jag... Jag tvättar inte, jag diskar inte, jag lagar inte mat, jag handlar inte. Det gör min mormor. Eller så gjorde pappa det, hos mina föräldrar. Och sen bor min fästman med sin familj. Också sex personer. Fast i ett hus. Så det är mer plats där.

Intervjuare 1[00:21:21]: Är det någon annan plats i staden då, eller är det också i Majorna?

Talare 1[00:21:24]: Det är Hisingen.

Intervjuare 1[00:21:26]: Mm.

Talare 1[00:21:29]: Mm. Så jag åker mellan Majorna och Hisingen väldigt mycket.

Intervjuare 1[00:21:31]: Ja.

Talare 1[00:21:32]: Har gjort det i... Vad blir det... sju år? Vi har varit tillsammans sju år.

Intervjuare 1[00:21:43]: Spännande med en, en flytt och allt vad det innebär.

Talare 1[00:21:48]: Ja. För ett år sedan hade jag aldrig vågat.

Intervjuare 1[00:21:52]: Nej.

Talare 1[00:21:54]: Men nu är jag så pass styrkt så att... I Herren (?). Så att, nu vågar jag.

Intervjuare 1[00:22:01]: Ja. Spännande.

Talare 1[00:22:03]: Jag behöver inte lita på människor längre. Och jag behöver inte lita på mig själv längre. Det är nog framförallt det som har tagit bort min ångest, att... För när jag inte kunde lita på människor, så blev det att jag litade på, liksom bara, förtröstade på mig själv. Att jag, jag måste, se så pass bra ut att människor, och då menar jag socialt, måste se så pass bra ut att människor bemöter mig med respekt. Och det är ju liksom att, spela mer kompetent än vad man är. Det är liksom, jag kommer försent, hela tiden, jämt och ständigt, tar inte reda på saker i tid, liksom. Det är så mycket som inte fungerar. Så att, att låtsas som att det fungerar, det är ju bara... Det liksom... Man har inte kontakt med någon längre. Och, all press hamnade på mig. Jag kunde inte förvänta mig att människor skulle förstå mig. För jag utgick ifrån att de inte gjorde det. För att det är så pass många grejer. Jag har upplevt det, att jag bor i en annan värld, eller annan verklighet. Det är, alltså... utav... Jag kan ta exempel att... min mamma, hon läste för några dagar sedan om, en artikel om, fattigpensionärer. Och så fick... Så var det någon som sade att han hade summan 12 000. Det var liksom gränsen till fattigpensionär. Och så undrar man, sitter man och tänker liksom, 'Herregud vad rika de är!'. Hela min uppväxt så har hon fått 6000 i inkomst. Och man liksom... Ja, hon tog reda på lite mer. Hon har lärt mig väldigt mycket. Hon tog reda på lite mer och liksom, det är... Det är väldigt få som liksom... som är så fattiga. Och det, det är en helt annan värld. Ja, det är liksom... Jag ville till slut inte prata med andra människor. Även om jag liksom går ut och har kul med andra människor, det är... Delvis har jag kul på ett annat sätt, men sen så, typ... Att gå på Liseberg eller gå ut och göra någonting... Man kan inte spendera pengar. Det går inte. Man lär sig att leva utan det. Till slut vill man ofta, eller jag, vill inte leva med en massa pengar och, liksom det här överflödet. För människor... Jag upplever människor som så otroligt giriga. Och det... har väl att göra med vår kultur, att vi levt som väldigt rika väldigt länge. Och klyftorna i Göteborg, det är ingenting okänt, längre.

Intervjuare 1[00:25:38]: Tänker du klyftor liksom, inkomst, eller hur...?

Talare 1[00:25:41]: Allt möjligt.

Intervjuare 1[00:22:42]: Segregation?

Talare 1[00:25:43]: Ja, segregation. Vi dras ifrån varandra. På alla sätt.

Intervjuare 1[00:25:50]: Hur kommer det sig då, tror du?

Talare 1[00:25:53]: Delvis, så... Jag har lust att säga 'Man lär sig inget vettigt i skolan'. Men faktiskt jag.. när jag i trean eller nånting så satt jag och liksom 'Jag vill lära mig hur man betalar en räkning!'. Aldrig att jag har lärt mig det i skolan. Det är liksom sånt som man lär sig efteråt. Och... Men... Men det är inte mycket jag har lärt mig från skolan. Utan, det jag har läst på gymnasiet till exempel, när jag säger att jag har läst LSS, så är det ett väldigt, liksom, det är väldigt lite du ska kunna, egentligen. Så att du ska bara liksom bocka av det till provet. Och vem minns det? Men jag satte ju mig och läste, läste det 20 gånger. Det är klart det sitter. Så jag har liksom gått ett steg längre hela tiden, och jag.... Ja, pressat mig. Och det har

väl alla, det gör väl de flesta ungdomar i skolan men, men jag har ju antagligen jobbat mer än vad jag behövt. Däremot hade jag fått bra betyg, ja jag har fått OK betyg. Men för att få bra betyg enligt lärarna, så hade jag behövt jobba ännu mer.

Intervjuare 1[00:27:28]: Mm.

Talare 1[00:27:30]: Och det är så konstigt. Någonting som är väldigt konstigt och som jag tycker är roligt, det är att lärarna sa att 'Det går så bra för Rosalie.' Jag bara, men jag får ju IG, jag får ju typ G, jag mår sämre och... Hur... Hur går det bra? När de alltid säger att, att du behöver anstränga dig lite mer, eller du kan göra lite bättre ifrån mig, ifrån dig.

Intervjuare 1[00:27:58]: Mm.

Talare 1[00:28:00]: Hur, hur går det bra? Och till slut fattade jag att, det går bra med tanke på allt jag har att kämpa med. Men det är ju inte bra. Det är i alla fall inte så de bör se det, de borde ju tänka att 'Vi kan göra bättre.' Och... Jag klarar inte hur mycket som helst... Mm. Så, ja, jag har behövt de här, tre åren eller vad det nu är och det, ja, jag har rehabilitering.

Intervjuare 1[00:28:39]: Mm.

Talare 1[00:28:41]: Så. Jag umgås inte med, så mycket med, mina vänner. Men det är nog mest för att, efter gymnasiet så är alla upptagna med, antingen att de vill utbilda sig vidare eller att de skaffar jobb, så att. Den här perioden är, alla uppdelade.

Intervjuare 1[00:28:57]: Ja.

Talare 1[00:29:00]: Förstår jag. Så det har inte så mycket med mig att göra, även om jag blivit hemmasittande och så.

Intervjuare 1[00:29:06]: Och så kanske man kan sammanstråla senare, då.

Talare 1[00:29:08]: Ja, precis.

Intervjuare 1[00:29:11]: Men du som har bott i Göteborg då hela livet, skulle du säga att det finns något som, som är en 'äka göteborgare?'

Talare 1[00:29:21]: Pappa.

Intervjuare 1[00:29:24]: Hur kommer det sig? Och vad innebär det då, för dig?

Talare 1[00:29:28]: Nej, jag vet inte... Alltså, Göteborg är så blandad. Men... Hm, äka göteborgare...

Intervjuare 1[00:29:48]: Kommer din pappa från Göteborg?

Talare 1[00:29:50]: Ja, han är uppvuxen i Majorna. Vissa säger att det är Göteborgs hjärta. Men han pratar liksom tydlig göteborgska också, han har väldigt mycket humor. Ibland kan

man inte få ett vettigt svar för det är bara skämt. Han är väldigt tillbakadragen. Men han kan vara väldigt social, väldigt rolig och... Jag vet inte, jag är ganska, alltså jag är väldigt präglad av min tro. Och... hela min släkt, jag har hört så mycket historier om saker som har hänt, om saker de har gjort, de har verkligen varit drivna, hjälpt andra människor och så. Det har verkligen varit en styrka även för mig att fortsätta, för jag har lärt mig att 'Ja, man kan göra så.' Människor kan sluta hoppas men jag kan fortsätta, jag kan fortsätta hoppas. Jag vet att man kommer någonstans. Det finns människor där man känner att, det här är... Han är så mycket från Göteborg det kan bli. Men det är inte så att det finns... en sort.

Intervjuare 1[00:31:10]: Nej. Skulle du säga att det finns en göteborgsanda?

Talare 1[00:31:16]: Ja, det skulle jag nog säga.

Intervjuare 1[00:31:18]: Hur skulle du beskriva den i så fall?

Talare 1[00:31:20]: Lite som min pappa. Nej, men... Eld, det finns många eldsjälur. Alltså humorn är ju typisk för Göteborg. Den grova humorn också. Men... Att man kämpar och kämpar och kämpar och kämpar tills det blir bra och man vet att det kan bli bra. Det, det är inga, de jag känner så, som speciellt känns, som göteborgare, riktigt så. Det är inga personer som ger upp, inte i första taget, inte i andra, tredje. Det är liksom, aldrig, att man ger upp. Sedan kan jag säga det att jag umgås med en massa människor med NPF. Det är liksom, ja, de är från min värld också. Och de finns överallt.

Intervjuare 1[00:32:30]: Som en ninja.

Talare 1[00:32:32]: Ja, precis.

Intervjuare 1[00:32:34]: Varför tycker du att man ska... Eller, tycker du att man ska, bo i Göteborg?

Talare 1[00:32:41]: Ska... Jag vet inte, det finns bra... Det finns fördelar och nackdelar.

Intervjuare 1[00:32:46]: Mm. Kan du säga tre bra och tre dåliga saker med Göteborg?

Talare 1[00:32:51]: Alltså, välfärden. Sämst.

Intervjuare 1 [00:32:52]: Mm.

Talare 1[00:32:56]: Men mycket hopp. Vill man gå på föreläsningar och sådant, lära sig och engagera sig så finns det mycket, alltså, det finns mycket att gå på, mycket att lära sig.

Intervjuare 1[00:33:11]: Mm.

Talare 1[00:33:12]: Jag har gått väldigt mycket på föreläsningar och seminarier och... Det finns hur mycket möjligheter som helst. Men det finns också det där motståndet. Vilket ofta har att göra med att människor vill gärna, de vill väl men de är antingen lite för bekväma eller förstår inte riktigt. Men det känns som, Göteborg håller på att vakna, det är som att vi

har haft det förtryckt, människor har trott att det inte funkar, eller att saker fungerat. Och så kommer det fram, det är liksom tydlig skillnad de senaste sju åren. Att det kommer fram att, vi har egentligen problem i varje del av välfärden. I och för sig så är inte det liksom slutet. Men det är... det är snarare början till att människor vaknar och engagerar sig.

Intervjuare 1[00:34:10]: Mm. Det låter ju ganska hoppfullt.

Talare 1[00:34:11]: Ja. Men det är det.

Intervjuare 1[00:34:14]: Mm.

Talare 1[00:34:16]: Det är... Även om jag flyttar till Landskrona så kommer jag vara väldigt förankrad i Göteborg. Och de andra två NPF Ninjas är kvar i Göteborg. Staden Vi Vill Ha är här i Göteborg. Och, min mamma, hon har... hon har kontakter. Alltså när hon har berättat om dem problemen hon stött på, så har hon berättat det på, liksom... Jag har till och med träffat Sveriges psykiatrisamordnare. Hon satt på ett café som vi skulle gå till, hon råkade ha en och en halv timma. Det är sådana märkliga grejer. Hon ... hon tyckte att det vi gjorde var jättebra, hon sa 'Vi ses säkert igen.' Det brukar man göra. Säger hon. Så, det fortsätter.

Intervjuare 1[00:35:14]: Finns det några platser i Göteborg som är speciella för dig?

Talare 1[00:35:17]: Majorna.

Intervjuare 1[00:35:20]: Hela Majorna eller någon särskild del av Majorna?

Talare 1[00:35:24]: Det är plaskedammen, plaskdammen där jag är uppväxt.

Intervjuare 1[00:35:27]: Vid Mariaplan?

Talare 1[00:35:28]: Mm. Sen är... Göteborg är ju speciellt, hur det ser ut och... Sedan är det väl... Alltså... Jag har haft perioder då jag varit mycket på olika ställen. Alla kyrkor är speciella för mig. Jag går gärna till kyrkan om de bara hade öppet. Men... Jag vet inte. Majorna är väldigt grönt också. Och... det är mycket såhär, konstnärer och konstnärssjälar eller vad man ska säga, och jag känner mig hemma i det. Man får tänka lite annorlunda, och, ja det finns människor som är väldigt vänliga, där. Kanske det finns på andra ställen också, jag har inte varit lika mycket där.

Intervjuare 1[00:36:37]: Men du, du har ju varit en del på Hisingen, då, som du nämnde förut, hos din fästman. Var på Hisingen bor han någonstans?

Talare 1[00:36:45]: Vid, vad ska man säga... Toleredskyrkan, typ.

Intervjuare 1[00:36:55]: Vad tycker du om... och vara där på besök?

Talare 1[00:37:00]: Det är ju fint och så. Det är, men det är också, det har varit, det är lite intressant att det har varit många i Majorna kring Mariaplan, och sen så har det varit många vid Toleredskyrkan, där, som har känt varandra. Så vi har liksom åkt fram och tillbaka mellan

de ställena, mina syskon har också gjort det för att de har haft kompisar där. Så det har liksom blivit två punkter som vi har varit mycket på. Jag tycker det är väldigt intressant, väldigt roligt... Så det, det är ju speciellt där också. Men det är inte riktigt samma sak för mig.

Intervjuare 1[00:37:50]: Nej. Det blir ju något särskilt, där man växer upp, tänker jag, lätt.

Talare 1[00:37:57]: Mm.

Intervjuare 1[00:37:59]: Hur brukar du röra dig i Göteborg? Åker du kollektivtrafik, eller går du, eller hur brukar du...?

Talare 1[00:38:06]: Jag åker kollektivtrafik. Med öronproppar, keps, och... solglasögon och (?) skor.

Intervjuare 1[00:38:20]: Blir det mycket intryck?

Talare 1[00:38:21]: Ja. Det är jättemycket. Jag började använda öronproppar på gymnasiet och så, för att ta mig till skolan och ta mig... så.

Intervjuare 1[00:38:30]: Mm.

Talare 1[00:38:32]: Sen, jag kan säga, egentligen, vissa ställen är speciella för att, jag har gått till såhär, BUP och BNK, de ligger vid, Grönsakstorget. Och, båda två, det är bara rakt över gatan, så ligger de där. Och i och med gått så mycket dit, och psykiatrin som ligger vid, vid Centralstationen, och... Sedan är det ju, vid Kapellplatsen ungefär, den bästa skolan jag gick i. Jag gick i tre grundskolor, och i åttan hittade jag rätt skola, och i nian hittade jag rätt klass. Jag bytte, från ena klassen till den andra. Och där gick jag i konfirmation, också i Vasakyrkan och så. Så det stället är ganska speciellt för mig också. Jag tycker det är väldigt vackert och fint, så där. Men jag, jag ser det nästan som, alltså, det tycker säkert människor är väldigt konstigt, men liksom, BNK, det känns hemma.

Intervjuare 1[00:39:51]: Vad är BNK för någonting?

Talare 1[00:38:53]: Barnneurologiska kliniken. Jag fick... Jag fick träffa Svenny Kopp, som är specialist för flickor med ADHD och asperger.

Intervjuare 1[00:40:04]: Mm.

Talare 1[00:40:05]: Direkt när jag kom till BNK. Det har jag haft nytta av.

Intervjuare 1[00:40:09]: Var det ett positivt... Positivt möte?

Talare 1[00:40:12]: Ja, väldigt positivt. Hon sa nån gång, för jag, hon frågade mig om liksom vad jag prioriterade först. Och då var det, skolan, eller, hon tänkte liksom på skolan, så där, för att det skulle gå bra för mig i skolan, och så. Men jag sade att jag prioriterade människor först. Hon sade 'Det låter ju väldigt fint. Men egentligen är det ju väldigt korkat.'

Intervjuare 1[00:40:41]: Uppskattade du att hon var så... ärlig?

Talare 1[00:40:44]: Ja, det gör jag. Min syster tycker inte om henne. Men jag gillar henne. Ja. Nämen hon, hon liksom kunde sina grejer. Och det var väldigt tydligt, och det var inget så här, 'Jag vet bättre', någon sådan attityd utan det... Så här är det, så här funkar det, det är bra, vad kan jag hjälpa dig med, vad kan jag inte hjälpa dig med. Jag kan inte hjälpa dig med din migrän för jag är ingen läkare för migrän, utan jag kan hjälpa dig med ADHD. Då visste hon ju inte att hon... att jag hade asperger, men hon anade det, vilket är varför vi började tänka på, 'Oj, det kanske kan vara... det.'

Intervjuare 1[00:41:26]: Sade hon det till dig då, att hon trodde att du hade det?

Talare 1[00:41:27]: Hon sade det till min mamma. Sen fick jag veta det många år senare.

Intervjuare 1[00:41:31]: Okej.

Talare 1[00:41:33]: När jag redan hade börjat tänka på det lite själv och sådant. För då fick jag veta, liksom, i och med att vi pratade med henne, och min syster, och min äldsta bror har det, så har jag fått veta ganska mycket vad det innebär, och, det är egentligen, autism, eller vad säger jag, asperger är högfungerande autism, säger man.

Intervjuare 1[00:41:56]: Okej.

Talare 1[00:41:58]: Nu kallar man det ett autismspektrumsyndrom, det är lite... Asperger finns ju fortfarande kvar som en av graderna, så, det är många som kommer fortsätta säga asperger. Men... det är liksom... Det är nästan ingen som tror att jag har asperger. Och när jag berättade för människor att jag, mina kompisar, att jag hade ADHD, de bara 'Va? Har du det?' Ja, men det, man kan ha det på så olika sätt. En del saker har de flesta gemensamt, så där, svårigheter med tidsuppfattningen. Det är något som är otroligt vanligt. Och det är, i vissa fall kan det bero på att den biologiska klockan är, liksom, lite annorlunda, satt ur spel. Andra saker är helt olika. Det är ungefär som jag och min fästman. Jag kan vila till en typ av musik. Eller jag kan vila till musik. Han kan inte vila till viss musik, utan, eller till mycket musik. Han kan däremot vila till, såhär, YouTube-videos där de sitter och pratar. Och jag blir så frustrerad.

Intervjuare 1[00:43:22]: Har han också asperger?

Talare 1[00:43:24]: Vi tror det. De har ADHD i släkten också. Man söker sig till någon som är lik. Det är väl så.

Intervjuare 1[00:43:37]: Ja, det kan vara skönt med någon som har förståelse för... Så är det ju för alla.

Talare 1 [00:43:44] Ja, det är det.

Intervjuare 1[00:43:46]: Men vi har ungefär 10 minuter kvar, ska jag bara säga, som information. Tiden går så himla fort. Men...

Talare 1[00:43:54]: Jag är ganska van vid att presentera mitt liv på en timme nu. Så många läkarbesök.

Intervjuare 1[00:44:01]: Men, ni kanske inte brukar prata så mycket om din stadsdel, eller sådant, på dem, eller?

Talare 1[00:44:06]: Vad sade du?

Intervjuare 1[00:44:08]: Brukar ni prata om din stadsdel och din stad och så där, när ni är på de mötena?

Talare 1[00:44:12]: Nej, det brukar vi väl inte göra. Men jag brukar ta upp alla kamper och, sådant.

Intervjuare 1[00:44:20]: Mm.

Talare 1[00:44:22]: Det... det är ju det som ligger nära om hjärtat.

Intervjuare 1[00:44:26]: Mm. Men, om vi tänker lite. Trivs du i din stadsdel, kan vi ju fråga?

Talare 1[00:44:33]: Ja...

Intervjuare 1[00:44:36]: Och då tänker jag Majorna, då, som du...

Talare 1[00:44:37]: Ja. Fast inte socialtjänsten. Nej, men jag trivs i Majorna. Det har blivit ganska... sunkigt, där. Men det, det är liksom inte, man har inte tagit hand om området, utseendemässigt. Och, ja, jag vet att Sannaskolan som var den första skolan jag gick på, det var väldigt stora problem där, och jag vet även ungdomar som... gick i min lilla, det var en tjej som gick i min lillasysters klass som har, tagit sitt liv. Och, många elever som hållit på med, droger. Så, jag vet att det är väldigt, det ser inte så bra ut längre. Och jag saknar alla färger vi hade på, på husen. Det var nångång de bestämde att 'Nu ska vi göra det så som det var förr. Vi ska ha vitt, och vi ska ha beiget, på alla hus.' Innan var det såhär, starkt rött och blått och grönt och gult och orange och, det var jättevackert. Ja. Men människorna är kvar.

Intervjuare 1[00:46:10]: Ja.

Talare 1[00:46:12]: Och grönskan är kvar och stämningen är kvar. Det är bara det att man önskar att, det finns lite saker och göra. Och Göteborgs stad behöver ta tag i det. Majorna, det är många, alltså, i Majorna, så har du närhet till allt du kan tänka dig behöva. Vilket gör också att det är många funktionshindrade som flyttar dit eller bor där. Man vill vara kvar i det området, och det är ett väldigt attraktivt område. Men det gör också att de pengarna som slås ut på de olika stadsdelarna... de är inte, det är inte med hänsyn till att det bor så många funktionshindrade och många, svårigheter, och när de har gjort någon utredning om livskvalitet, och då är det Majorna, där har de, just vid Mariaplan, där jag har bott, där är det väldigt låg livslängd, jämfört med andra stadsdelar. Det skiljer sju år mellan kvinnor och... nio år mellan män, tror jag. Mellan de bättre och de sämre. Och Mariaplan var näst sist på den

listan, eller något sådant.

Intervjuare 1[00:47:40]: Mm.

Talare 1[00:47:42]: Så det är ett... Jag vet vad läget är. Men jag trivs jättebra där. Man vill ju vara i det man kämpar med, också. Alltså ska jag kämpa för att det ska bli bättre så vill man ju gärna vara där och jobba med det.

Intervjuare 1[00:48:01]: Och se förändringarna då, kanske.

Talare 1[00:48:04]: Mm. Definitivt.

Intervjuare 1[00:48:07]: Har du något du vill tillägga till den här intervjun?

Talare 1[00:48:11]: Jag vet inte, jag har sagt så mycket. Jag har nästan bara, har du några frågor du vill ta upp som jag har missat?

Intervjuare 1[00:48:18]: Nej, men jag tycker att vi har pratat om det mesta. För det... Det handlar ju om dig. Alltså det är ju det intervjun handlar om. Och vi har ju också pratat om dig, och ditt liv i Göteborg. Så att, det, jag känner mig väldigt nöjd. Det är mer, om du vill ha något, något du vill lägga till på slutet.

Talare 1[00:48:39]: NPF- ninjas, vi jobbar ju, man skulle kunna säga, det finns något inom lean (?) som bland annat innebär multiprojektledning. Så att, man har en massa saker på gång samtidigt. Och vi har en massa saker på gång samtidigt. Som bland annat det här med Göteborg berättar, så har ju vi hakat på det. Och vi har, tänker att det är en hel del som det är risk för att det inte kommer med, om staden. Och, liksom det här är ju en väldigt stor historia, egentligen. Vi har så många historier, och vi har börjat samla. Vi har egentligen samlat, så här, ett tjugotal antagligen redan innan vi började, för att det har liksom kommit människor till oss. Bland annat så tänkte vi jobba, eller har vi jobbat med storytelling.

Intervjuare 1[00:49:36]: Mm.

Talare 1[00:49:40]: Och vi vet inte hur det slutar och hur mycket vi har, men... Vi har mycket på gång. Allt vi behöver är en lokal.

Intervjuare 1[00:49:50]: Ja, det var spännande. Vi kan väl prata mer om det efter intervjun.

Talare 1[00:49:56]: Det hade varit underbart. Om du har tid.

Intervjuare 1[00:50:00]: Absolut. Men då gör jag så att jag stoppar här nu.

Talare 1[00:50:01]: Mm.

Intervjuare 1[00:50:02]: Mm.

[bandningen slutar]